

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Aristomenem aquila portat, vulpes cauea liberat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

nus, in hunc modum recitat. Decem & sex viri frumentum in area perticis excutientes, in maximis solis ardoribus, cum ardentissime siti-
rent, unum ex suis, ut aquam de proximo hauriret fonte, miserunt. Is
messoriam falcem in manibus habebat, & in humeris situlam gestabat.
Vbi verò ad fontem venit, offendit aquilam quàm strictissime, cautèq;
serpente circumplicatam, iamiam proximam, ut strangularetur. In-
eam enim aquila inuolauerat: veruntamen non compos voti & insidia-
rum, in ea ipsa expugnanda, euaserat: neq; pullis, ut Homericè dicam,
epulas attulerat: sed spiris illius, ceu laqueis, circumuenta, vicina erat,
ad pereundum. Agricola vel quòd non ignoraret, vel quòd auditione ac-
cepisset, Aquilam Iouis nunciam & ministram esse: & item quòd egre-
gie teneret, feram & improbam bestiam esse serpentem, falce eam disse-
cuit: & vinculis aquilam, vnde effugere non poterat, exoluit. Quumq;
his obiter gestis reuertisset, atq; hausta aqua vinum temperatum omni-
bus ministrasset; ij quidem auidissime copiosèq; in prandio bibere ingre-
diuntur: is autem, qui aquam hausisset, iam post illos bibiturus erat.
Ad labia igitur poculum cum admonisset, seruata aquila circum locum
illum etiam nunc versans, ut hanc mercedem suae salutis persolueret,
sic in poculum inuolauit, ut potio effunderetur. Ille, quòd grauiter siti-
ret, indignatus ait: Hancne gratiam, cum sis illa (nam auem recognosce-
bat) tuo conseruatori refers? itane Iouem gratiarum inspectorem &
& praefectum vereris? Quum hæc locutus in siti, se ad alios conuerte-
ret, videt ex venenata potione palpitantes, extremum spiritum efflare.
Serpens, ut conijcere licebat, suo veneno fontem imbuerat. Itaque re-
demptionis præmium ei, qui se conseruasset, Aquila cum pari salute
compensauit. Quod beneficium longè inexpectatius est in lupo,
qui puellam adultam inuasit, dentibus brachium illius tenens; quam-
cum secum traheret, quoties illa clamare cepit, clamantem durius pres-
sit, & tacenti pepercit. Quid plura? ducta est ab eo in siluam ad alium
lupum, cuius gutturi os fuerat infixum; qui cum nimis torqueretur, per
os alterius lupi manus puellæ in guttur hiantis mittitur, à qua os, quod
inbaserat, extrahitur. Sanatus verò mox cum suo collega puellam ad
villam propriam reduxit.

Ælian. l. 17.
c. 37. de ani-
mal.

Cæsarius
lib. 10. c. 66.

Verùm hoc iterum, vti & aquilæ commemoratæ, gratitu-
dinis & relati beneficii exemplum est; alia aquila, beneficio non
accepto, benefica fuit; quin & vulpes, licet inuita, sed à Mundi
Domino vel docta, vel ducta. Siquidem Pausanias author est, Ari-
stomenem, miro ab aquila modo, è Ceade (sic altè dehifcentem.

VII.
Pausan. l. 4.

foueam vocabant) liberatum. Cuius rei historia cum insolens sit, ac auditu periucunda, placet verba scriptoris apponere. Aristomenem, ait, qui sepe alias, idem & tunc Deus seruauit: cuius, qui res gestas magnificentius extollunt, aduolasse aquilam dicunt, quæ cadentis corpus passis alis subiens, ita illum liberauerit, ut omni ex parte illasus ad eius barathri ima delatus fuerit. Fato certe nescio quo exitus ei è tetro illo hiatu monstratus est. Nam cum in imo iam specu constitisset, veste obnolutus decubuit, extremam, quam proximè adesse putabat, vita horam expectans. Triduum erat ibi iam commoratus, cum audito strepitu quodam, reiecta facie, per sublustres tenebras, vulpem vidit caduera appetentem. Cogitans itaq, per ostiolum omnino aliquod bestiam illuc penetrasse, ut ea quantisper propius accederet, operiebatur. Id, cum, uti volebat, accidisset, feram manu altera comprehendit; altera, quæ se illa conuertisset, manu chlamydem mordicus prensandam obiciebat, & currentem quidem, qua se via dabat, cursu consequebatur; trahendum vero se belluæ, per inuia, prebebat. Vidit postremo cuniculum nihilo ampliorem, quam unde posset vulpes euadere, per quem luminis se aliquid ostendebat. Per illum quadrupes, ut primum dimisit eam quasi manu missam Aristomenes, lustrum suum repetijt. At ille angustam illam, & minime peruiam cauernulam manibus aperiens intrans, ad suos tandem euasit. Fuit eius fortuna, cum captus est, mira & inopinata, maior enim viri spiritus erat, maior, ex rerum gestarum magnitudine, audacia, quam ut quisque capi illum posse sperare debuerit. Sed nihil fuit admirabilius; nullum certius præstantia huiusce argumentum, quam quòd è Ceada elabi potuerit. Huc vsque Pausanias. Nimirum.

Pfal. 62. 11. sicut, qui, castigante Deo, introibunt in inferiora terre, tradentur in manus gladij, & partes vulpium erunt; ita vicissim, pro quibus Deus pugnat, vel ipsis vulpibus hostes vastabunt, quod legimus *Judic.* 15. 4. Samsoni accidisse; qui, per faciferas vulpes, longè latèque incendit segetes Philisthæorum.

V III. Ex eiusmodi historijs elucent varia diuinæ bonitatis iudicia. Nam 1. ostenditur, Deum in omnibus creaturis esse laudabilem, etiam ijs, quæ noxiæ vocantur. Hinc Dauid non ait, tantum: *Laudate Dominum de caelis* &c. sed etiam: *Laudate Dominum de terra: dracones, & omnes abyssi: nec reges duntaxat & omnes populos, principes & omnes iudices terra, sed etiam bestias & vniuersa pecora, itémque serpentes ipsos in Dei laudes trahit.* 2. Si vtilia magis laudamus, demonstrat talibus euentis vniuersi Gubernator, pos-